

מנצח מול מפסיד: משחק הדדי בין העצמי לכוחות היצירתיים

שלום, ידידי היקרים. אלוהים מברך כל אחד מכם. ברוכה ההרצאה הזו.

בפעם שעברה עסקנו בשני מושגים שרירותיים שקיימים אצל כל בני האדם, המושגים או/או [either/or], שהם למעשה גדרות הכלא שאתם שבויים בו. היום ברצוני לדון באחת המגבלות הגדולות ביותר שלכם, אחד השכיחים ביותר בין מושגי האו/או: העמדה כלפי חיים של ניצחון מול הפסד. לפי הרעיון הזה, להיות מי שמנצח פירושו להיות חסר-רחמים [ruthless], אנוכי, לרמוס אחרים, להכניע אותם ולהמעיט בערכם; אין מקום להתחשבות, ליחס טוב או לאהדה; האדם חושש שאם יתיר לרגשות האלה [החיוביים] להתקיים, הוא יהפוך למפסידן. להיות מפסידן פירושו להיות לא-אנוכי, להיות בהקרבה-עצמית, להיות טוב, נדיב, ומתחשב. יש המאמצים חלופה אחת, אחרים את האחרת, אך כולם פוחדים מהשלכות הבחירה ההפוכה. אף אחת משתי הבחירות אינה "טובה יותר" או "גרועה יותר" מהאחרת: שתיהן מכילות את אותו הרעיון השגוי, והתוצאות של שתיהן הן בדידות, משטמה, רחמים-עצמיים, בוז-עצמי ותסכול.

כאשר שני אנשים במערכת יחסים מאמצים בחירות מנוגדות, היחסים חייבים להיות מלאי חיכוך עד כדי חוסר תקווה. כל אחד שוטם אצל השני את מה שהוא או היא פוחדים ממנו או נלחמים נגדו בתוך עצמם. ה"מנצח" פוחד מדחפים [פוחד להרגיש דחפים] של חיבה אמיתית בדיוק כמו שהוא פוחד מחולשה ומתשווקה לתלות. המפסידן פוחד מדחפים של איבה ואנוכיות משום שהשאפה לטוב [goodness] לפי התפיסות השגויות והמוגבלות והכללים החיצוניים הנוקשים – ביחוד בשילוב עם פתרונות-דמה פרטיים – יכולה ליצור צורך באישור מוחלט מאחרים. לכן ה"מפסידן" עשוי שלא להיות מסוגל לשאת שום צורה של ביקורת, גם אם הביקורת לא מוצדקת. מה ששניהם שוטמים ביותר אצל האחר הוא את הנטייה הנסתרת שלהם עצמם כלפי הבחירה ההפוכה.

רוב בני האדם מחזיקים ברעיון כוזב זה לפחות במידה מסוימת. יש החווים אותו כאקלים כללי המקיף הכל בחייהם, אחרים [חווים אותו] רק בתחומים מסוימים. יש להם הרגשה מעורפלת, אשר בתרגום למילים מתומצתות, תהיה, "אם אני לא יכול לקבל את מה שאני רוצה, אני חייב להפסיד", או, "על מנת שלא להפסיד, אני חייב להיות קשוח ולא להתחשב באחרים". זה האחרון גם משוכנע שבסופו של דבר הוא יהיה חייב להפסיד, אלא אם כן הוא או היא יהיו מוכנים להקריב את הצורך בחום אנושי, בהערכה ובאהבה מאנשים. זהו מחיר גבוה לשלם, אפילו אם היה זה נכון שאז האדם יכול היה לנצח. אך היות שהאדם לעולם לא מרשה לעצמו להירגע, להוריד הגנות, להרפות, ה"מנצח" אינו יכול לחוות שהקרבת החום האנושי מונעת מרעיונות כוזבים. ה"מנצח" מאמין שיש לו סיכוי לנצח אם ישתק את עצם הווייתו. היות שזו אינה הדרך לניצחון, השליליות מתגברת והאדם מתחיל להטיל ספק בעצמו, בכוחו ובכשירותו.

בשלב זה בנתיב ההתמרה, חשוב מאוד לזהות את האקלים הסמוי שגורם לכם להניח ולצפות מראש [שתפסידו], ולפיכך להילחם בדרך לא פרודוקטיבית נגד ההפסד, או לקבל אותו בהכנעה. האם אתם מרגישים שעליכם להיות זה שמתאכזר כדי שלא להיות המסכן והטיפש? או האם אתם מקבלים בהכנעה את התפקיד השני, מתגאים בעצמכם על ההגינות שלכם, בעוד אתם פשוט לא מעיזים להמרות את פי העולם והכללים שכאילו אומרים שהטוב פירושו מחסור/קיפוח? בשתי העמדות, אשמה ואי-ודאות הם בלתי נמנעים. ה"מנצח" מטיל על העצמי דרישות קשות [strenuous demands], שלא רק בלתי אפשרי לממשן, אלא הן הרסניות לכל הנוגעים בדבר. ה"מפסידן", לעומתו, דורש מהעולם ומאחרים לתגמל את העצמי [כלומר אותו עצמו] על האושר שהקריב. היות שה"מפסידן" אינו יוצא בעצמו כדי להשיג את ההגשמה שלו או שלה, אחרים חייבים להשיג עבורו ולהגישה לו כגמול על הקרבתו-העצמית ועל "טוב-ליבו". דרישה כזו לא יכולה להתמלא.

"לנצח או להפסיד" הוא רעיון שגוי באופן טראגי. הוא כל כך לא נחוץ. הוא טראגי, כי כל דבר שאתם מאמינים בו מאוד, חייב להיראות אמיתי, מאחר שמלכתחילה עיצבתם את ההתנהגות שלכם בהתאם לאמונה הזו. כידוע לכם, דימויים תמיד מאשרים-כביכול את מסקנותיהם השגויות. בין אם אתם מקריבים את הגינותכם האנושית כדי להשיג זכויות והגשמות, ובין אם אתם מקריבים את הזכויות וההגשמות כדי להרוויח הגינות אנושית, אתם חייבים להפסיד.

להאמין שרק שתי חלופות אלה קיימות זו אמונה שגויה ומגבילה מאוד: בהחלט אפשר לעמוד על זכויותיכם ולשאוף להשיג [reach out for] את מה שאתם רוצים, בלי להיות אכזריים או למנוע משהו ממישהו. למעשה, השאיפה להשיג את מה שאתם רוצים היא הכרחית. אך כשאתם משוכנעים במסקנה שגויה ומגבילה, אינכם יכולים שלא להרגיש אשמים כשאתם מנסים להשיג את מה שאתם רוצים – לכן יהיה זרם-לא סמוי שיחסום את דרככם.

באותו האופן, אפשר לוותר מדי פעם על יתרון אישי מייד לטובת אדם אהוב, בלי לוותר לנצח על כל הזכויות והיתרונות שלכם. בהחלט אפשר לומר כן לאושר שלכם עצמכם בלי לומר לא להתחשבות באחרים. ככל שאתם משוכנעים יותר בכל רמות הווייתכם באמת זו, כך יהיה פחות קונפליקט בין היתרונות לעצמכם לבין היתרונות לאחרים. ככל שאתם חובקים יותר את

המציאות ומרחיבים אופקים, כך אתם פורצים יותר את המחסום שמציג את המציאות כקשה וקשוחה הרבה יותר משהיא באמת. הבחירות בין או/או מציגות את החיים באור עגום ביותר; שתייהן עלובות [poor], ובלתי אפשרי למצוא בין שתייהן את ההחלטה הנכונה. שום חלופה אינה עדיפה. הגילוי שלא צריך לעשות בחירה מסוג זה מביא שחרור בל-יתואר מאשמה, מאומללות, מתסכול, מלצפות בחוסר אונים למשהו שאחרים לא יוכלו לספק לעולם. הוא משחרר אתכם מחולשה ומתלות, מהצורך להקטין אחרים ולנצח אותם. כאשר השקפת חיים מורחבת זו נטמעת בתודעתכם הפנימית ביותר, שלווה וודאות חייבות למלא אתכם.

חלקכם, ידידי, מסוגלים להרגיש [בתוכם] את האו/או כמעין אקלים סמוי, אווירה נסתרת¹. ההתקדמות מרחיקת הלכת שעשיתם בנתיב גרמה לכם להיתקל חזיתית באקלים [באווירה] שאתם יוצרים [the climate you emanate]. אף שזהו אקלים מובחן ביותר, הוא לא יהיה נגיש מיידית למודעות שלכם עד אשר ואלא אם כן כבר חקרתם את תהומות העצמי הפנימי ביותר שלכם.

אחרי שתגיעו למודעות זו ותגלו את התחומים בהם אתם לוקחים כמובן מאליו את המגבלה [שמובילה אתכם] לבחור בין שתי בחירות, ששתייהן לא רצויות באותה המידה – וכתוצאה מכך, [להרגיש] את חוסר התקווה לנצח או להשיג הגשמה – אתם תבינו בבחירות מדוע אינכם מוגשמים בתחומים מסוימים, מדוע יש לכם קשיים, ומדוע החיים כה קשים ומלאי חרדה. הרעיון הכוזב והשלילי ביותר הזה יוצר את המצוקה/קושי. היו פתוחים לראות [bring out into the open] איך הרעיון הכוזב הזה אודות החיים מפעיל עליכם את השפעתו. תרגמו את תגובותיכם הרגשיות למילים תמציתיות, נתחו את משמעותן, ואז השוו בין התוצאות לבין אותם תחומים בחייכם בהם אתם בריאים יותר ומוגשמים משום שאתם במציאות.

הפגישה פנים אל פנים עם הציפייה הפנימית לסיים כ"מפסידן" בדרך זו או אחרת היא צעד מכריע באבולוציה של האינדיבידואל. הבנת ההשקפה המוגבלת שלכם במלואה מציינת מעבר [שינוי] פנימי גדול [מגורל], והתוצאה היא ויתור על הבחירה המוגבלת. פירוש הדבר הוא לדעת את האמת שאהבה ועמידה על זכויותיכם [self-assertion] יכולות לדור בכפיפה אחת – ולמעשה, הן תלויות זו בזו [interdependent]. אתם יכולים אז לראות את הבחירות הרבות האחרות שעומדות לרשותכם בכל נושא נתון. אז תראו איך תמיד זו היתה האמת - שלשאוף להשיג את מה שצריך להיות שלכם, ללא היסוס ואשמה, ובעת ובעונה אחת להיפתח אל האדם השני, כבר לא נראה כסתירה. למעשה. אתם חייבים אז לחוות שככל שאתם נפתחים להגשמה שלכם עצמכם, כך אתם מקבלים יותר בברכה את ההגשמה של אחרים, מוכנים להעניק אותה ולתיתה להם. לעומת זאת, ככל שאתם מרגישים פחות ראויים להגשמה עצמית, נסגרים בפניה בגלל רעיונות כוזבים, כך אתם אוטומטית מונעים הגשמה גם מאחרים. אתם חייבים אז לקפח [deprive] אחרים כדי להגשים את עצמכם, כי איך תוכלו להעניק להם את ההגשמה שאתם מרגישים שאין לכם כל זכות לקבל? אחרי המעבר/השינוי המסוים הזה, אתם חווים פעם נוספת את האמת הגדולה המחסלת [does away with] את הבלעדיות הדדית [mutual exclusiveness]. מתודעה של או/או, אתם משתנים לתודעה של מלאות וכלילת הכל [אינקלוסיביות].

עצתי היא לבחון את הקונפליקט מנצח/מפסיד שלכם כעמדה כללית שלכם כלפי החיים, וגם [לבחון קונפליקט זה] בתחומים ספציפיים של אישיותכם. הנטייה של האנושות לברוח מהמציאות מבוססת לעתים קרובות לא על הפחד מהתמודדות עם היבטים לא נעימים, אלא, לעתים תכופות באותה המידה וברמה עמוקה יותר, על הפחד של אנשים מאושר, מהגשמה וממלאות החיים. על מנת לממש התרחבות אישית וביטוי-עצמי, על כל האושר הנלווה לכך, מן ההכרח לנצל את המשאבים הפנימיים שלכם עצמכם ולמצוא את הבאר של כוחות אלוהיים עמוק בתוך הנפש, על כל האמת והאהבה שבה. עם זאת, לאנשים רבים נדמה שזו משימה בלתי אפשרית ומסוכנת כל כך, עד שהם מעמידים פנים שהחיים עגומים וחסרי תקווה, נאחזים באחרים לקיומם ולהצלחתם, במקום לוותר על ישועה כוזבת זו. הם יכולים אז להחמיא לעצמם על היותם מציאותיים, משום שלעתים קרובות נדמה שיותר מציאותי לקבל את הסבל והכאב מאשר לאפשר חיים קונסטרוקטיביים ואת האפשרות לאושר, שנתפס לעתים קרובות מדי כדבר לא מציאותי. לאנשים רבים קשה הרבה יותר להתמודד עם העובדה שהחיים יכולים להיות משמעותיים ויפים, משום שקבלה כזו דורשת את האומץ להתבונן באמת בתוך העצמי.

בה במידה שאתם מתמודדים עם האמת הזו ומבינים אותה, אתם הופכים להיות מי שיוצר את חייו שלו, ועל ידי כך ממשך את התהליך היצירתי של היקום. אין גבול לעד כמה רחוק ניתן להגיע בביטוי יופי, חוכמה, אושר, הגשמה, פרודוקטיביות – לעצמכם ולאחרים. בה במידה שאתם משחררים את עצמכם מרעיון האו/או, כך הפחד מפנה דרך לאמת, ואתם מתרחבים. תהליכי החיים הנפשיים נשלחים החוצה, האינדיבידואליות שלכם נמתחת [מזדקפת?!] ומבטאת את פוטנציאל היופי הטמון בחיים. נכונותכם לבטא את תהליך החיים הדינאמי, על הפליאה והאושר שבו, חייבת להפוך את האושר למציאות, כי נפתחתם לקלוט את האמת.

¹ מה עושים עם משפט כזה? "For some of you, my friends, it is possible to feel the subtle climate of the hidden atmosphere"

"of either/or."

על מנת לממש זאת, חשוב להבין ולבטא את האיזון הנכון בין העצמי לבין הכוחות האוניברסאליים הפועלים כל הזמן בכל תהליך יצירת. איך נעשית האינטראקציה בין הכוחות האוניברסליים לבין העצמי? באיזו מידה העצמי מעורב? באיזו מידה מעורבים הכוחות האוניברסאליים? שיווי משקל [equilibrium] זה הוא חיוני לתהליך היצירתי, בין אם מדובר ביצירת הוויה חיה, ביצירת אומנות או מדע, במערכת יחסים, או ביצירת האופן, הסגנון והאווירה הספציפיים של גורלכם האישי. בכל מקום בו מתרחשת יצירה, כוחות אוניברסליים חייבים להיות בפעולה.

אנשים מבולבלים לעתים קרובות בהקשר זה. הם חשים שבלי הכוחות היצירתיים האוניברסליים, שום דבר בעל ערך אינו יכול לבוא לכלל קיום. מצד שני, כל פילוסופיה מוארת מלמדת שגברים ונשים הינם אדונים לגורלם וחייבים ליצור את חייהם בהתאם לנטיות ליבם, ושאושר או אומללות הם תוצאה של האישיות, של אמונות, עמדות וקונספציות. שוב אתם מתמודדים עם א/או: אתם מאמינים שעליכם לבחור בין שני דברים: או להתעלם מהכוחות היצירתיים האוניברסליים ולבטוח במיינד וברצון החיצוניים, שאיתם לא ניתן להגיע רחוק, או לא לבטוח בעצמי בכלל, ולהחציץ את הכוחות היצירתיים לכלל אלוהות חיצונית, שחייבת לאכזב אתכם. שתי החלופות מאכזבות, משום שהן תוצאה של אי הבנה, של בלעדיות ומגבלה, וגם גורמות לכם, בנוסף, לחוסר יכולת לבטוח בעצמי או באלוהים. האיזון בין הכוונה-עצמית של המיינד לבין הכוחות האוניברסליים היצירתיים מופר ברגע שהבחירה הופכת לשאלה של האחד מול השני.

כדי לתפוס את האיזון הנכון נחוץ להבין את התפקיד של שניהם. חלקו של העצמי הוא לרצות את הדבר הנכון והבונה. אני לא מדבר מבחינה מוסרית. אני מתייחס לכל הגשמה אנושית פשוטה שאתם כמהים אליה עמוקות. אתם אמורים לחוות אותה, אך אינכם יכולים אם הותניתם [conditioned to] להאמין שאושר אישי הוא [דבר] אנוכי, שהוא יגבה מכם מחיר שאינכם יכולים לשלם או שנראה מופרז. אושר חייב לקדם ביטוי-עצמי, התרחבות ומניפסטציה פנימית של האלוהי לא רק באופן אישי אלא לעשות את אותו הדבר גם לאחרים סביב אדם מאושר שזוהו. אם אתם מפגינים את הפוטנציאל הגלום בכם, כל מה ומי שבא איתכם במגע חייב להיות מושפע לחיוב. ככל שהקשר/המגע אינטנסיבי יותר, כך ההשפעה רבה יותר. הדבר חל על כל סוגי האושר, לא רק על צורות האושר המקובלות מבחינה חברתית.

רצון שטחי בהגשמה איננו מספיק. להניח כמובן מאליו שאתם רוצים הגשמה כי זו נראית המטרה הברורה, זה לא מספיק. להותיר את הרצון בעננה מעורפלת ולא מנוסחת, זה לא מספיק. כל הזרמים-הנגדיים הלא מודעים, כל התפיסות המוטעות חייבים להיעקר. לעתים קרובות אמרתי שככל שהרצון מתוח ומאומץ יותר, כך חייב להתקיים ביתר חוזקה גם זרם-נגדי לא מודע. לרצות באמת ובצורה נינוחה את התוצאה הנחשקת יכול לקרות רק כאשר אתם מגלים ומסירים את ההסתייגויות, המגבלות, הספקות והרצונות המנוגדים, הלא מודעים. אם אתם פוחדים שלא תשיגו את התוצאה הרצויה, היכן שהוא בנפש שלכם אתם חייבים גם לפחד מהתוצאה הרצויה עצמה. לגלות את הסתירה הזו פירושו שחרור גדול וצעד ענק של התקרבות אל ההגשמה [שבה אתם חפצים].

אולי תשאלו מדוע עליכם לפחד מאושר. [ובכן], ייתכן שאתם פוחדים להתמסר אליו באובדן חושים, או פוחדים שהאושר יגרום לכם לאבד שליטה על עצמכם. אולי אתם פוחדים מן ההתחייבות הנלווית אליו, או אולי אתם פוחדים שאינכם כשירים להשיג את האושר ולשמור עליו. הרצון במטרה לא שולל את העובדה שמהו בלא-מודע שלכם אומר לה לא. כך שכשאתם אומר שחלקו של העצמי במשחק ההדדי בין העצמי לכוחות היצירתיים הוא לרצות את האושר בלב שלם, זהו לא תמיד דבר פשוט כמו שנשמע. יש לקבוע קודם כל איך אתם רוצים אותו, אילו תנועות נשמה מתלוות לרצון הזה. על מנת להגיע לנקודה זו נחוצים שני גורמים: הראשון הוא לחקור את התגובות הסמויות ביותר שלכם, היכן ומדוע אתם אומרים לא למה שאתם הכי רוצים. עליכם לדעת שאתם אומרים לא בצורה כלשהי אם התוצאה נותרת באי-מימושה. הגורם השני הוא להביע במילים ברורות ומדויקות, ובכל הווייתכם כולה, שזהו מה שאתם רוצים. התבוננו ברפלקסים הפנימיים שלכם בשעה שאתם עושים זאת. האם אתם רגועים כשאתם מבטאים זאת? האם אתם מניחים שהדבר אפשרי, או האם אתם מניחים שהוא בלתי אפשרי? אם אתם יכולים לתת לעצמכם תשובות כנות לשאלות האלה על ידי התבוננות בתנועות-הנשמה שלכם, אתם קרובים יותר להסרת המחסומים מאשר כשאתם מתעלמים מהמחסומים ומאמינים שאתם חפים מכל זרם-נגדי.

חוץ מלרצות באופן הרגוע הזה, בלי דחיפות, בלי כפייתיות, בלי מתח ופחד, נחוץ לעצמי לדעת את האמת, כפי שדנו בהרצאה בנושא זה. אם רצונכם בהגשמה מסוימת ואין לכם אותה – בין אם בנושא כללי כגון הצלחה בקריירה, בריאות, הדדיות פורה, חברים טובים, השתחררות מבעיה פנימית, או חוליה בשרשרת המובילה להשגת כל אחת מהמטרות הללו, לגילויים ופירוקם של המחסומים, של העמדות שמעכבות אתכם – מוטל עליכם לדעת שחויית ההגשמה הזו כלולה גם היא בתוכנית הבריאה, שהיא הגשמה טובה ונכונה לכל הנוגעים בדבר ואין בה שום דבר הרסני או שגוי. עליכם לשקול את השפעותיה עליכם ועל אחרים מכל נקודת מבט אפשרית על מנת לשכנע את עצמכם שהיחול והשאיפה שלכם להגשמה הם בונים. עליכם לראות שכל הכללה שעשיתם בשאלה מדוע לא הייתם אמורים להיות זכאים לכך, היתה – אולי בגלל דימוי-המון שמנע זאת – נטולת כל הצדקה, הגיון או משמעות.

שכנוע [פנימי] זה יחזק את רצונכם ואת נחישותכם להסיר את האשמה הכוזבת שגרמה לכם לבחור במחסור/קיפוח. הוא אפסר לכם להכריז בתוקף שאתם רוצים את ההגשמה ושאתם יודעים שהשגתה תלויה בכם. אתם לא רק רוצים אותה, אלא גם יודעים שהיא הולכת להיות שלכם ושהיא חייבת להיות שלכם בדיוק במידה שבה אתם מסירים ספק ושלימות. הצהירו שתוצאותיה חייבות להיות מועילות/מיטיבות לכם ולאחרים. ראו בדמיונכם איך זהו מה שהיא תהיה. חזקו את רצונכם להסיר את כל המכשולים בתוך עצמכם, את כל הרעיונות הכוזבים שכולאים אתכם מאחורי גדרות. בה במידה שאתם רגועים ונחוישים בהצהרתכם, כך אתם קרבים אל ההגשמה, משום שבאותה המידה בדיוק אתם עומדים בחלקכם בעסקה. עם מחויבות מסוג זה, אתם אוטומטית מכניסים את הכוחות היצירתיים לפעולה. הדבר חייב להניב תוצאות, שמצדיקות אז את הפקדת עצמכם בידי התהליך היצירתי. אתם סומכים [trust] אז על היכולת שלכם למלא את תפקידכם, ואתם סומכים על הכוחות היצירתיים לעשות את חלקם. ככל שאתם סומכים/בוטחים יותר, כך אתם מקבלים תוצאות טובות יותר, וכך יש לכם עוד יותר סיבה לסמוך/לבטוח, ומעגל קסמים חיובי נוסד.

יתר על כן, על העצמי לְזַמֵן בכוונה ובמודע את הכוחות האוניברסאליים, לא רק כדי לעזור, להדריך ולדרבן אתכם למלא את חלקכם בשותפות ולהסיר את כל המכשולים וההסתייגויות, אלא גם כדי לגרום לדבר, יהיה אשר יהיה, לצמות. כוחות אלה ניתן להכניס לפעולה רק באמצעות התודעה. האדם יכול לבחור להניח לתנועה להתרחש באופן אוטומטי, לאפשר לעמדותיו הלא מודעות להשפיע על כוח החיים היצירתי, או שהאדם יכול להביע בבירור ובמתכוון את הכיוון שבו הוא רוצה שהכוח היצירתי יפעל. המיינד, בהכוונתו-העצמית, מכניס את הכוחות האוניברסאליים לפעולה; הם מגיבים על פי הכיוון שקבעה התודעה. אחרי שהדבר נעשה, אחרי שהאישיות ממלאת את התנאים הנחוצים, הכוחות היצירתיים נוטלים פיקוד ויודעים בדיוק מה לעשות בכל רגע נתון.

צריך להיות ברור שאין שום סתירה בין ללמוד שאתם אחראים לגורלכם, וגם שכוחות מעבר להישג ידכם ותושייתכם חייבים להשלים את התהליך היצירתי. השוו את עצמכם לגנן שצריך להכשיר את הקרקע, אבל אינו גורם לצמח לגדול. הכשרת המודעות/התודעה שלכם עצמכם משולה להכשרת האדמה בידי הגנן. הסרת רעיונות שגויים משולה לעקירת עשבים שוטים בידי הגנן. הסרת המחסומים שלכם משולה לסיקול האבנים שמפריעות להתפשטות השורשים ואחר כך להתפשטות הצמחים. השתלת רעיונות אמת ניתן להשוות לזריעת הזרעים. את טיפוח העמדה הנכונה וההמתנה בסבלנות עד שהזרעים יצמיחו שורש ויוכלו לנבוט ניתן להשוות לגנן המטפל באדמה ודואג לה לאור, ללחות ולהזנה. הגנן ממלא בכך את תפקידו, מזמן את התהליך היצירתי לכלל קיום, נותן לו אפשרות להתרחש. אבל הגנן הוא לא מי שיכול ליצור עץ מזרע, או פרי או פרח. אם הוא רוצה צמח מסוים עליו לזרוע את הזרע הנכון, אך הצמיחה וביצועה אינם תלויים בו. הוא לא יכול לעשות שום דבר בעולם כדי לחולל בפועל את ההתפתחות מזרע לצמח. פועל כאן תהליך יצירתי הדורש ממנו שיתוף פעולה; יש תנאים מסוימים שרק הוא יכול למלא, אך אז עליו להניח לטבע לעשות את עבודתו.

לעתים קרובות אתם מייחלים לתוצאה מסוימת, אך אתם זורעים את הזרע שנועד בדיוק לתוצאה ההפוכה, דבר שגורם לחוסר-אמון כלפי החיים. לראות איך אתם מיילדים בדיוק את מה שזרעתם, ואפילו את התוצאות השליליות, חייב לחזק את הביטחון שלכם בתהליך היצירתי כעיקרון [in the principle of the creative process].

אותו העיקרון מושל בתהליך הריפוי של הגוף. כשהעור נחתך, עליכם לרחוץ את הפצע כדי שהזיהום לא ימנע מתהליך הריפוי להתרחש. אתם מטפלים בפצע על מנת לסייע לכוחות הריפוי לעשות את שלהם.

כאשר אתם בוחנים כל תהליך יצירתי ברמה הפיזית, המנטלית או הרוחנית, אין מנוס מלמצוא את אותו העיקרון, את אותם יחסי-גומלין. תמיד יש תקופה של צמיחה, שמשך הזמן שלה תלוי בסוג הזרע שזרע. אותו הדבר לגבי הרמה המנטלית. כשאתם זורעים זרע לשם תוצאה שהעצמי הפנימי ביותר שלכם לא ממש יכול לקבל, או כשזרמים-נגדיים כבר היו קיימים במשך זמן ניכר, אזי תקופת הדגירה [period of incubation], תקופת הצמיחה השקטה מתחת לפני השטח, היא ארוכה יותר מאשר כאשר אתם זורעים משהו שהתודעה שלכם מוכנה לקראתו. לעתים קרובות אתם מתייאשים ומפסיקים לבטוח [לסמוך על התהליך היצירתי], כי אתם מתעלמים מפרק הזמן הדרוש לצמיחה וממהרים לתלוש את הזרע ששתלתם.

האינטראקציה ההדדית בין העצמי לכוחות היצירתיים מכוננת איזון מושלם בין הפעילות של העצמי – למלא את כל התנאים הנחוצים – לבין פסיביות – להניח לכוחות האוניברסאליים לבצע את עבודתם, להפקיד את העצמי בידם תוך הרפיה מלאה מהעצמי במחויבות מוחלטת.

כשתמצאו את האיזון הנכון, שום הגשמה לא תיעדר מחייכם. תהיה הרמוניה בנשמתכם. לא תהיו פעילים מדי, במחשבה שאתם צריכים לעשות את הכל, וגם לא תהיו פסיביים מדי, מפקידים את עצמכם בידי של אֵל חיצוני כוזב שאמור לעשות את העבודה עבורכם. האיזון הנכון הוא פעילות מושלמת בדרך רגועה, לא מאומצת, ממריצה והרמונית. אחריות-עצמית מושלמת נובעת מהכרה בכך שאתם האדונים לחייכם, ורק בכך תלוי איך אתם מכינים את הקרקע. לכך מתלווה תחושה נכונה לגבי מגבלות התפקידים והכוחות שלכם, והענווה להפקיד את העצמי בידי כוחות שמעבר לגבולות העצמי. עמדה מסוג זה מגדילה

את העצמי וכוחותיו, משום שהוא משתמש בכוח החיים כפי שהוא נועד לשמש, מתוך הכרה ראויה ביצירה המתחוללת ללא הפסק בתוכם וסביבתם.

אתם מכניסים את התהליך היצירתי לפעולה בדרך מופלאה כאשר אתם יודעים שהאפשרות המושלמת קיימת כבר עתה בפיטנציה, ולכן היא כבר עובדה שטרם התממשה. ידיעת הדבר מאפשרת לפוטנציאל לצאת מן הכוח אל הפועל, ומאפשרת לכוחות היצירתיים להיכנס לתוכם ככל שאתם מסירים את חומת הספק, הפחד והבערות. מגיע שלב שבו אתם מרגישים וחווים את החומה הזו בפועל, ויכולים להזיז אותה הצידה, לפתוח את עצמכם לבריאה על מגוון אפשרויותיה. בהתחלה מפחיד לעשות זאת, אחר כך בא ניסיון הססני, ואחרי כן אתם חווים זאת כמפתח לעצמיות. העצמי ממומש כאשר הוא בוחר לשאת באחריות ולוותר על אטימות המיינד, ככל שאתם מחויבים לכך ונותנים את כל כולכם.

בדרך כלל קיים המצב ההפוך. האגו הקטן הוא עצל, לא מוכן ליטול את האחריות הדרושה או לתת דין וחשבון, לא מוכן לעשות את הנחוץ להשגת התוצאה הרצויה, לחיות קיום בעל משמעות. היכן שנדרשת פעילות, שם שוררת הפסיביות. היכן שהאגו חייב להרפות ולאפשר לתבונה הקוסמית ליצור את מה שנחוץ, הוא עסוק, חשדני, ומחזיק את עצמו כמו קשר [knot] הדוק.

כשאתם עושים מדיטציה ידידית, אמצו רעיון אמת; תחילה באזורים החיצוניים של המיינד תוך הסרת החסימות וזרמי-הלא התת-קרקעיים; בהדרגה תתפשט ידיעת האמת אל השכבות הפנימיות של הווייתכם, כך שהנפש שלכם, כפרח יפה, תיפתח לקרני השמש. ככל שהשכבות הללו סופגות את האמת וספוגות בה לחלוטין, כל שכבה מוזנת בחיות חדשה המוזרמת אל תוך האורגניזם. בשעות של זיהוי עמוק ניתן להרגיש זאת במובהק. היכן שהייתם laced in בהתחלה, אתם נפתחים אל השחרור והאור שעירו האמת מחולל תמיד.

האם יש שאלות? האם ברור כל מה שאמרת?

שאלה: לא ממש. שמעתי שכשאתם מתפלל על הצמחים, הם גדלים טוב יותר מצמחים שנעזבים לנפשם. כשאני שותל בתת-מודע את מה שאני רוצה באמת, אני בכל זאת ממשיך להרגיש שהדבר לא יכול לקרות. הספק גורם לי להרגיש שאני לא יכול לעשות את הדבר, גם כשאני מגייס את הכוחות האוניברסליים.

תשובה: זאת משום שאתה מרגיש מפסידן. ראשית תן לי לסייע לך להבין מה מפירוש תפילה באמת. פירושה הכנסת סדר בתודעה שלכם עצמכם, כמו גם בדברים הלא-מודעים שלכם: עמדות, רעיונות, מחשבות ורגשות. רוח שעברה אינטגרציה אמיתית לא תזדקק להתפלל ולמדוט. כל נשימה תהיה תפילה במובן זה שהיא תבטא את האישיות כולה, המאוחדת עם האמת, האהבה, התכליתיות, הבריאה – עם כל הכוחות האוניברסליים המחויבים לזרום בכל רחבי הישות בדרך הקונסטרוקטיבית ביותר. תפילה פירושה לתת צורה למאסה רופפת של מחשבות ורעיונות מעורפלים, של רגשות סותרים. פירושה להספיג את העצמי באמת, כך שהאינדיבידואל יודע את האמת, והכוחות האוניברסליים יכולים לזרום אוטומטית דרך תודעתו.

באשר לספקות, חשוב שתדע [establish] שאתה פוחד לוותר על הספק. אין צורך לומר שהדבר נובע ממסקנה שגויה. אולם יש סיבה ברורה ביותר לכך שאתם מרגישים מאוימים ובסכנה אמיתית בלי הספק, כאילו היה הספק כלי נשק שאי אפשר בלעדיו. להילחם בספק ישירות כפי שניסית לעשות לא יכול להצליח, משום שאתה פוחד מדי להרפות ממנו. עליך לראות בוודאות, ראשית שאתה פוחד לוותר על הספק, ושנית, את המסקנה השגויה הספציפית שבגללה אתה פוחד לוותר עליו. שאל את עצמך במדיטציות שלך, "מדוע אני רוצה להטיל ספק? מה אני חושש שיקרה אם לא יהיה לי ספק?"

יעזור לכולכם ידידי לתפוס שאתם נאחזים בספק בגלל הפחד להתחייב. עליכם להבין באופן עמוק יותר את היקף/גודל הפחד הזה על כל השלכותיו. להתחייב לכוחות האוניברסאליים ולהפקיד את עצמכם בידם – כמו גם בידי כל אדם או מטרה – מעורר פחד משום שאתם מניחים מראש שהאכזבה מובטחת. לכן האינדיבידואל משחק משחק, מתנהג כאילו יש אפשרות לקבל את התוצאה הרצויה, אך לא מאמין בכך באמת. הספק חזק כל כך, עד שהאדם לא מוכן אפילו לקחת סיכון. הספק פירושו כי, "אני מעמיד פנים שאני מצפה לאולי, אבל אני משוכנע שאקבל לא, דבר שמולו אני לא מוכן להתייבב, כדי שאוכל להמשיך להעמיד פנים". המשחק לא נותן להוכיח עד כמה מופרך הוא הלא, כמו גם האולי. האדם נותר לנצח במצב זמני, בשולי ההווה והחיים [on the fringes of being and living], לעולם לא מתיישב לחיים רציניים כדי להתעמת עם כל נושא במלואו ובמלוא הכנות. אדם מסוגו ממשיך כל הזמן לשחק בתיאוריה במקום ליישם את התיאוריה הלכה למעשה.

מחויבות היא נושא חשוב מאוד, שכן אתם מפיקים מהחיים בדיוק כגודל המחויבות שאתם לוקחים על עצמכם, בין אם זה אומר לעצב וליצור את חייכם מתוך מחויבות להפקיד את עצמכם בידי הכוחות האוניברסליים ולתת להם לשתף איתכם פעולה, או בין אם פירוש הדבר הוא להיות מחויבים להתחייבות/משימה כלשהי, לאדם מסוים או למערכת יחסים. לא משנה למה אתם מתחייבים; אם אתם מתחייבים רק עם הסתייגויות, מקפידים להישאר "בטוחים", מתמקחים ו-holding back [עוצרים את עצמכם, קופצים את היד, לא מוכנים לתת], החיים יגמלו לכם בדיוק באותה המידה. את החיים לא ניתן לרמות או להונות, בשום מצב; וזהו המקום בו מי שמאמין שהוא יכול פשוט להמשיך "להסתדר ככה איכשהו", הוא עיוור. ביד קפוצה, אתם מקווים שקודם כל החיים יעניקו לכם נתח גדול, ואז, אולי, תוכלו לגייס את הנכונות להחזיר פירור חזרה. ייתכן

אפילו שאתם נותנים הרבה יותר ממה שמועיל או קונסטרוקטיבי לאחרים, מתוך מניע לא מודע לרמות את החיים, להפיק מהם יותר מגודל המחויבות שאתם מוכנים לקחת על עצמכם. זה לא עובד כך ידידי.

אתם פוחדים להתחייב בלב שלם, כי אתם שוגים באמונה שהמחויבות תדרוש מכם לוותר על האינטליגנציה שלכם, על זכויותיכם, על השימור-העצמי, על היכולת לבחור ועל הגדרה-עצמית. אך אין זה נכון. מחויבות רק אומרת יושרה מלאה, ישר למטרה, בלי התחמקויות, חשיפת מניעים, עשיית דבר למען הדבר עצמו, בלי תואנות ומענות. מחויבות לא אומרת טיפשות עיוורת וודאי שהיא לא יוצרת חוסר-אונים לנוכח התעללות. בדיוק להפך. מחויבות מלאה מניחה מראש שהבחירה שלכם היא ערה לחלוטין, שאתם חופשיים לבחור בדבר בלי כפייה, בלי קונפליקט או אשמה. אך בחירה מסוג זה דורשת מכם להיות ערים ומודעים מאוד, ואינכם יכולים להיות מודעים אם אתם בורחים מעצמכם. מודעות כללית היא התוצאה של מודעות-עצמית. היא חייבת להתחיל בהתייצבות כנה מול העצמי, בהתמודדות אמיצה עם התגובות הרגשיות המושרשות ביותר שלכם. אז צומחת המודעות לחיים ולאחרים. כאשר יש מודעות, סיבה, חזון וחופש בחירה מן הסוג הזה, המחויבות איננה תהליך מסוכן, היא לא הרס-עצמי, לא כפייתיות או מניע עיוורים, אלא שלוחה/הרחבה נפלאה של העצמי, הושטת יד אל החיים, אל הגשמת העצמי ואחרים. זהו [המחויבות היא עתה] כוח אמיתי ובריא, כתוצאה מצמיחה רוחנית. זהו סיפוק-צרכים-עצמי [self-sufficiency] שאינו שולל אהבה ויחסים עמוקים עם אחרים. זוהי נקודת האיזון העדינה שבה אין שלילה הדדית בין לעמוד בתוקף [על שלך?]; לבין לאהוב, בין להיות עצמאי בסיפוק צרכיך לבין להיות בתלות-הדדית בריאה – בין אם מול הכוחות הקוסמיים או מול בני אדם אחרים. אך חייבת להיות מחויבות, כי אחרת אתם מרוששים וריקים. האם זה ברור?

שאלה: כן, זה ברור. אפילו כבר גיליתי את זה בעבודה האישית שלי. אני יודע עכשיו שמעולם לא התחייבתי באמת לשום דבר, מתוך פחד. אני מרגיש שהייתי יכול להתחייב, אך אני פוחד שאם אתחייב וזה לא יעבוד, אהיה אבוד, לכן אני לא מעז להתחייב.

תשובה: אתם רואים, בדיוק מסיבה זו אתם מרגישים לא מוגשמים בתחומים החשובים בחייכם. אך עכשיו כשאתם רואים ומבינים סיבה ותוצאה, בידכם המפתח לשינוי.

חוסר הסבלנות שלכם עוקר כל זרע שאתם שותלים. כיוון שאתם בספק, אתם מסיקים מהר מדי שהתוצאות הן שליליות, לא מאפשרים את הזמן הדרוש לדגירה [אינקובציה] ולצמיחה הפנימית והבלתי נראית מתחת לפני הקרקע. ככל שהבעיה סבוכה יותר, כך השליליות והקונפליקט מושרשים עמוק יותר. משום כך צריכים כוחות הריפוי לעבוד באופן עקיף מחוליה לחוליה, עד שאתם יכולים לשאוף ישירות אל התוצאה הסופית. לכן, כשאתם מוצאים את הספק, עליכם להתייחס אליו קודם כל, להבין את הסיבה והתוצאה שלו ולהסירו, לפני שניתן להגיע אל המטרה שברצונכם להשיג אך שאינכם מסוגלים להשיגה בגלל הספק. כשהגשמה חשובה/עיקרית נחסמת על ידי אינספור תפיסות שגויות קטנות, יש לטפל בהן אחת אחת, אחרת החסימות לא ניתנות להסרה והעבודה להשגת התוצאה הסופית אינה יכולה להצליח.

עתה אתם יכולים להתבונן בחוסר המחויבות שלכם ולהשתכנע בעצמכם שמאוד לא הגיוני להמשיך לשמר אותה. אינכם נופלים לה טרף, וגם אינכם קורבן לספק. אתם מוכרחים להסתכן ולגלות את האמת, גם אם האמת היא מה שאתם חוששים שהיא. עליכם לאהוב את האמת מעל לכל, במקום להעדיף את ה"אולי" ולא להשלים עם החיים לעולם. אם אתם אוהבים את האמת, אתם תוותרו גם על חוסר הסבלנות. אתם תתקדמו צעד אחר צעד ותתנו לכך זמן, כמו מדען שעורך את מחקריו בסבלנות וברוב יגיעה, בלי להירתע ממאמץ, מזמן, מניסוי וטעייה, ושאינו מצפה לגלות חיש-קל את הגדולה מכל האמיתות. ידוע לי שהוצאתם על כך שנים רבות; אולם מה שיביא לתוצאות הוא לא מספר השנים בהן עמלתם בחוסר-מחויבות ובחוסר סבלנות, אלא רק האיכות של מחויבותכם המלאה תוך חתימה סבלנית. מספר השנים וכמות המאמץ/ההשקעה לא יכולים לבוא במקום מחויבות פנימית מלאה.

לכוחות האוניברסאליים יש מטרה אחת, והיא שלמות הוליסטית, בריאות, היפתחות [unfoldment] וביטוי ההיבטים האלוהיים. הם שואפים לרפא את המקום שיש בו עיוות, לשקם ולמלא את המקומות שיש בהם נכות וריקנות. כשהחסימות גדולות מדי, אותו הכוח עצמו מוסט [diverted] ונראה זמנית כמו תנועה הרסנית כלפי מטה. אין זה אומר שפועל כאן כוח אחר ומרושע: זהו אותו הכוח המיטיב שאולץ לעשות עיקוף. העיקרון של צמיחה עקיפה נעשה ברור, ברגע שהוא מובן במלואו. אז ניתן לראות אותו פועל בכל הסובב אתכם. לא תבטחו בעיקרון הצמיחה פחות בגלל משך הזמן הדרוש לזרע כדי להפוך לעץ, וליצירי המיינד והרוח להיפתח [unfold] במלוא תפארתם.

נסו לעבוד על תנועות-הנשמה הללו באמצעות המושגים/הרעיונות שנתתי לכם, תמיד לגלות ולהסיר תחילה את התפיסות השגויות. אל תכפו מבחוץ את המושגים/הרעיונות הנכונים, אלא העריכו [evaluate] והשוו, תוך שימוש ביכולת החשיבה שלכם עצמכם, וראו מה אמיתי ומה מוטעה.

הגשמה עצמית והתרחבות מלאה ממתיונות לכולכם. זהו ייעודכם. כל אחד מכם חייב להגיע במוקדם או במאוחר להכרה, כי בעוד שהחיים הם מה שאתם חושבים שהם, באופן זמני, החיים הם מה שאתם יודעים שהם, בסופו של דבר [כך במקור].

פירוש הדבר הוא שהפוטנציאל, האפשרות, אפילו במימד [sphere] הארצי הזה, הם לאושר בל-יתואר. ברגע שראיתם זאת, אפשרויות נרחבות ויפהפיות נפתחות. היו מבורכים ידידי היקרים מכל. היו בשלום. היו באלוהים.

נערך על ידי גיודית וגיון סאלי